

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 232/2022
06.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Терзић, адвокат из ..., против туженог „Ракета АБ“ ДОО Бајина Башта, чији је пуномоћник Мирослав Тешић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1244/21 од 30.08.2021. године, у седници од 06.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1244/21 од 30.08.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П1 9/18 од 25.02.2021. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог од 10.11.2017. године и тужени обавезан да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца да му тужени исплати укупно 30.000,00 динара на име накнаде зараде за новембар и децембар 2017. године и јануар 2018. године, са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужени исплати накнаду на име прековременог рада за период од 01.06.2016. године до 01.10.2017. године у износу од 17.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.06.2016. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужени исплати накнаду за неискоришћени годишњи одмор у 2017. години и регрес за годишњи одмор у износу од 60.000,00 динара са законском затезном каматом од 31.12.2017. године до исплате. Ставом петим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца да се тужени обавеже да уплати доприносе пензијског и инвалидског осигурања надлежном фонду за период од 01.06.2013. године до 01.02.2018. године са законском затезном каматом од 01.06.2013. године до исплате. Ставом шестим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 102.280,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а преко тог износа захтев за накнаду трошкова поступка је одбијен. Ставом седмим изреке одбијен је захтев тужиоца да му тужени на досуђени износ трошкова поступка исплати законску затезну камату од пресуђења до извршности

пресуде. Ставом осмим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка са припадајућом законском затезном каматом.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1244/21 од 30.08.2021. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу којим је поништено решење туженог и тужени обавезан да тужиоца врати на рад, у делу којим је усвојен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка и у делу којим је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова поступка.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије указује се да је побијана пресуда нејасна и противречна, чиме се истиче битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, због које се ревизија не може поднети, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био у радном односу на неодређено време као Дана 13.10.2017. године тужилац се није појавио на радном месту, с тим што је изјавио да не може доћи на посао не наводећи разлоге, о чему су обавештени директор и власник туженог. Тужилац је имао заказан састанак са власником туженог дана 16.10.2017. године, али је тог дана послао потврду о наступању привремене спречености за рад. Тужени је послао тужиоцу упозорење о постојању отказних разлога, које је тужилац примио 30.10.2017. године, али се у остављеном року од 8 дана није изјаснио на наводе из упозорења. Након тога је од тужиоца туженом стигла пошиљка 31.10.2017. године која је била празна, а затим пошиљка од 01.11.2017. године, у којој је написано: „не бих имао шта коментарисати“. Побижаним решењем туженог од 10.11.2017. године тужиоцу је отказан уговор о раду из разлога што тужилац од 16.10.2017. године до 10.11.2017. године није долазио на рад, а свој изостанак није оправдао, нити је доставио потврду лекара о привременој спречености за рад. Према извештају о привременој спречености за рад од 16.10.2017. године, код тужиоца је тог дана наступила привремена спреченост за рад која је трајала до 31.10.2017. године. Тужиоцу је 01.11.2017. године закључено одсуство због привремене спречности за рад и тог дана је требало да се јави на рад код туженог. Дана 12.11.2017. године тужени је позвао тужиоца да дође у просторије туженог у Лозници да би раздужио основна средства и да преузме радну књижицу. Ово обавештење тужилац је примио 21.11.2017. године. Тужилац је био позван на разговор код туженог, на који позив се није одазвао.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је поништено као незаконито решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду и тужени обавезан да га врати на рад.

Према члану 103. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05 ... 75/14), запослени је дужан да најкасније у року од 3 дана од дана наступања привремене спречености за рад, у смислу прописа о здравственом осигурању, о томе достави послодавцу потврду лекара која садржи и време очекиване спречености за рад. Према члану 179. став 3. тачка 2. тог закона, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то ако не достави потврду о привременој спречености за рад у смислу члана 103. тог закона. Чланом 183. став 1. тачка 1. Закона о раду прописано је да се оправданим разлогом за отказ уговора о раду у смислу члана 179. тог закона не сматра привремена спреченост за рад услед болести, несреће на раду или професионалног обољења.

У поступку је утврђено да је тужилац доставио туженом потврду о наступању привремене спречености за рад дана 16.10.2017. године, па му је тога дана наступила привремена спреченост за рад која је трајала до 31.10.2017. године. Из наведеног произилази да је туженом као послодавцу потврда о наступању привремене спречености за рад благовремено достављена, у складу са чланом 104. став 1. Закона о раду, а 01.11.2017. године тужилац је туженом доставио и извештај о привременој спречености за рад. С обзиром на наведено, није било оправданог разлога да се тужиоцу откаже уговор о раду у смислу члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду, јер је као отказни разлог наведено недостављање потврде лекара о привременој спречености за рад, а у поступку је утврђено да је ова потврда благовремено туженом достављена.

Наводима ревизије којима се истиче погрешна примена материјалног права, заправо се указује на противречност разлога нижестепених пресуда, што представља битну повреду због које се ревизија не може изјавити, као и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, које такође не може бити ревизијски разлог.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић